

დანიელის წიგნი — ას ორმოცდამეჩვიდმეტე

კიროსის წინასწარმეტყველური სიმბოლიზმის გაშლა დანიელის წიგნში

Jeff Pippenger

2024-03-25

მეათე თავის პირველ მუხლში გვეუწყება, რომ ეს იყო კიროსის მესამე წელი, ხოლო პირველ თავში გვეუწყება, რომ დანიელმა მხოლოდ კიროსის პირველ წლამდე იცოცხლა, ანუ იმ დრომდე განაგრძო სიცოცხლე.

და დანიელი განაგრძობდა ყოფნას კიროს მეფის პირველი წლის დრომდე.
დანიელი 1:21.

ორი წლის განმავლობაში კიროსი არსებითად დარიოს მიდიელთან ერთად თანამმართველობდა; ამრიგად, ეს მისი მესამე წელი იყო, თუმცა ამავე დროს მისი პირველი წელიც იყო.

სპარსეთის მეფის, კიროსის, მეფობის მესამე წელს გამოცხადება მიეცა დანიელს, რომელსაც ბელტეშაცარი ერქვა; და ეს სიტყვა ჭეშმარიტი იყო, მაგრამ დანიშნული ჟამი ხანგრძლივი იყო; და მან გაიგო ეს სიტყვა და ხილვასაც ჩასწვდა. დანიელი 10:1.

წინასწარმეტყველურად კიროსი წარმოდგენილია დანიელის პირველ და უკანასკნელ ხილვებში. დანიელის პირველი თავი, როგორც ეს უკვე წინა სტატიებში იყო წარმოდგენილი, წარმოადგენს გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის პირველ ანგელოზს. როდესაც პირველი ანგელოზი წინასწარმეტყველებაში განისაზღვრება, იგი ფლობს გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის სამივე ანგელოზის ყველა წინასწარმეტყველურ მახასიათებელს. მარადიული სახარების სამი საფეხური, რომლებიც პირველ ანგელოზშია წარმოდგენილი, არის: „გემინოდეთ ღვთისა“, „მიაგეთ მას დიდება“, რადგან „დადგა მისი სამსჯავროს ჟამი“.

რადგან დანიელმა და სამმა ღირსეულმა კაცმა „ღმერთი შეუშინეს“, მათ აირჩიეს ბაბილონის საკვების უარყოფა და ვეგეტარიანელებად დარჩენა. შემდგომ განხორციელებულ ხილულ გამოცდაში დანიელმა და იმ სამმა ღირსეულმა კაცმა თავიანთი ჯანსაღი გარეგნობით, იმათთან შედარებით, ვინც ბაბილონურ საკვებს ჭამდა, „ღმერთი ადიდეს.“ სამი წლის შემდეგ დადგა „სამსჯავროს ჟამი,“ როდესაც ნაბუქოდონოსორმა ისინი გამოსცადა და აღმოაჩინა, რომ ისინი ათჯერ უფრო ბრძენნი იყვნენ, ვიდრე ყველა ბაბილონელი ბრძენი.

მარადიული სახარების სამი საფეხური ასევე წარმოდგენილია დანიელის წიგნის უკანასკნელ თავში, როგორც პროცესი, whereby ცოდნის ზრდა წმენდს, ათეთრებს და გამოსცდის მათ, ვინც პასუხისმგებელნი არიან იმ ნათლის წინაშე, რომელიც დასასრულის ჟამს იხსნება. დანიელის პირველ თავში, ისევე როგორც უკანასკნელში, გამოვლენილია პირველი ანგელოზის სამი საფეხური, რომელიც სამივე ანგელოზს მოიცავს. რადგან პირველი თავი არის პირველი ანგელოზის მარადიული სახარება,

დანიელის მეორე თავი წარმოადგენს გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის მეორე ანგელოზს, სადაც წარმოდგენილია მხეცის ხატის ან ქრისტეს ხატის გამოცდა, როგორც ეს წარმოდგენილი იყო პირველი თავის სამი საფეხურის მეორე გამოცდაში.

რადგან დანიელის პირველი და მეორე თავები წარმოადგენს გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის პირველ და მეორე ანგელოზს, მესამე თავი და განსაცდელი დურას ველზე წარმოადგენს მესამე ანგელოზის უწყებას თავისი გაფრთხილებით, რომ არ იქნეს მიღებული მხეცის ნიშანი. დანიელის პირველ თავში მოხსენიებულია კიროსის პირველი წელი, ხოლო მეათე თავში, რომელიც დანიელის უკანასკნელი ხილვაა, კიროსი წარმოდგენილია თავისი მესამე წლით; მაგრამ ჩვენ ვიცით, რომ ის მესამე წელი მისი პირველი წელია, რადგან დანიელი მხოლოდ კიროსის პირველ წლამდე განაგრძობდა.

ამიტომ კიროსი არის იმ პირველი წლის სიმბოლო, რომელიც სამ წელს მოიცავს. იგი არის პირველი ანგელოზის უწყების სიმბოლო. კიროსის პირველი წელი მოხსენიებულია დანიელის პირველი ხილვის უკანასკნელ მუხლში, ხოლო შემდეგ კვლავ — დანიელის უკანასკნელი ხილვის პირველ მუხლში. მნიშვნელოვანია კიროსის წინასწარმეტყველური სიმბოლიზმის ცნობა, და თავდაპირველად ვადგენთ, რომ იგი წარმოადგენს პირველი ანგელოზის უწყებას. ეს წინასწარმეტყველურად შეიძლება დადგინდეს იმ ფაქტით, რომ დანიელი მის მესამე წელს მის პირველ წლად განსაზღვრავს, მაგრამ უფრო მნიშვნელოვანი ის არის, რომ ეს იდენტიფიცირდება პირველი ბრძანებულებით, რომელიც მან გამოაცხადა.

მეათე თავში გაბრიელის ბრძოლა სპარსეთის მეფეებთან შეეხებოდა კიროსის იმ მდგომარეობამდე მიყვანას, რომ მას ბოლომდე განეხორციელებინა და გამოეცხადებინა სამი დადგენილებიდან პირველი, რომელიც იუდეველებს დაბრუნებისა და იერუსალიმისა და ტაძრის აღდგენის ნებას მისცემდა. მესამე დადგენილება აღნიშნავდა ორ ათას სამასი წლის წინასწარმეტყველების დასაწყისს, რომელიც დასრულდა მაშინ, როდესაც მესამე ანგელოზი მოვიდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს. მესამე დადგენილება წარმოადგენდა მესამე ანგელოზს, და ამიტომ კიროსის პირველი დადგენილება წარმოადგენდა პირველი ანგელოზის მოსვლას 1798 წელს. კიროსი წარმოადგენს პირველ ანგელოზს, და ამ მიზეზით, დანიელის წიგნში მისი პირველი წელი სამ წელს წარმოადგენდა.

ამგვარად, კიროსი წარმოადგენს „უკანასკნელ ჟამს“, რადგან როდესაც პირველი ანგელოზი (კიროსი) მოვიდა 1798 წელს, სწორედ მაშინ დადგა „უკანასკნელი ჟამი“ და დანიელის წიგნი გაიხსნა. მიიჩნევა, რომ სახელი კიროსი მომდინარეობს ძველი სპარსული სიტყვიდან „Kūruš“, რომელიც ნიშნავს „მზეს“, ელამური სიტყვა „kursh“-თან შერწყმით, რაც ნიშნავს „ტახტს“, და ამით მიუთითებს სამეფო ხელისუფლებასთან ან მეფობასთან კავშირზე. ესაიაც ეხება კიროსის ამ მახასიათებლებს.

რომელიც კიროსზე ამბობს: იგი არის ჩემი მწყემსი და ადასრულებს ყოველ ჩემს ნებას; იერუსალიმსაც ეუბნება: შენ აშენდები; და ტაძარს: შენი საფუძველი დაიდება. ასე ამბობს უფალი თავის ცხებულზე, კიროსზე, რომლის მარჯვენაც მე

მეპყრა, რათა მის წინაშე დავიმორჩილო ხალხები; და მეფეთა წელებს მოვადუნებ, რათა მის წინაშე გაიღოს ორფრთიანი კარიბჭენი, და კარიბჭენი აღარ დაიხუროს; მე წაგიძღვები წინ და მრუდე ადგილებს გავასწორებ; სპილენძის კარიბჭეებს შევმუსრავ და რკინის ურდულებს შუაზე გადავჭრი; და მოგცემ სიბნელის საგანძურებს და დაფარულ ადგილთა საიდუმლო სიმდიდრეებს, რათა იცოდე, რომ მე ვარ უფალი, რომელიც სახელით მოგიწოდებს, ისრაელის ღმერთი. იაკობის, ჩემი მსახურის გულისთვის, და ისრაელის, ჩემი რჩეულის გულისთვის, სახელით მოგიწოდე კიდევ; ზედწოდებით მოგიხმე, თუმცა არ მიცნობდი. მე ვარ უფალი და სხვა არავინ არის; ჩემს გარდა ღმერთი არ არის; მე შეგმოსე, თუმცა არ მიცნობდი; რათა მზის ამოსვლიდან და დასავლეთიდან იცოდნენ, რომ ჩემს გარდა არავინ არის. მე ვარ უფალი და სხვა არავინ არის. ესაია 44:28–45:6.

კიროსი ქრისტეს განასახიერებდა, რადგან იგი იყო უფლის „ცხებული“ და ეწოდა ღმერთის „მწყემსი“, რომელიც აშენებს იერუსალიმს და საფუძველს უდებს ტაძარს. სწორედ იგი მონაწილეობს დახშული კარიბჭეების გახსნაში, როგორც ქრისტეა ის, ვინც ხსნის და ვერავინ დახურავს, და ხურავს და ვერავინ გახსნის. და კიროსს ეძლევა „ბნელის საგანძური და დაფარული სიმდიდრე საიდუმლო ადგილებისა“. კიროსი ასრულებს რამდენიმე საგზაო ნიშანს რეფორმატორული მოძრაობების ხაზზე.

იგი აღნიშნავს აღსასრულის ჟამს, როცა პირველი ანგელოზი მოდის, როცა დანიელის წიგნი იხსნება და შემდეგ იმატებს ცოდნა, რომელიც მომდინარეობს „სიბნელის საუნჯეთაგან და დაფარული ადგილების საიდუმლო სიმდიდრეთაგან“. ეს „სიბნელის საუნჯენი და დაფარული ადგილების საიდუმლო სიმდიდრენი“ შეადგენენ „საფუძველს“, რომელიც „შენდება“, და „ტაძარს“, რომელიც უნდა „დაიდოს“. ქრისტე, რომელსაც კიროსი წინასწარ განასახიერებდა, უფლის „ცხებულია“, როგორც ქრისტე ცხებულ იქნა თავისი ნათლისღებისას. ამდენად, კიროსი არა მხოლოდ პირველი ანგელოზის მოსვლაა, არამედ ის არის მეორე ანგელოზიც, რომელიც პირველ ანგელოზს ძალას ანიჭებს მისი ჩამოსვლისას, როგორც სულიწმიდა გარდამოვიდა, როცა ქრისტე ცხებულ იქნა. 1844 წლის 22 ოქტომბერს ქრისტემ გახსნა კარი, ანუ „ჭიშკარი“, წმიდათაწმიდაში, რომელიც ადრე დაკეტილი იყო. კიროსი ასევე აღნიშნავს მესამე ანგელოზის მოსვლას.

კიროსი არის პირველი ანგელოზი, და პირველი ანგელოზი ფლობს სამივე ანგელოზის ყველა ელემენტს. კიროსი არის აღსასრულის ჟამი 1798 წელს, როდესაც პირველი ანგელოზი მოვიდა. კიროსი წარმოადგენს 1840 წლის 11 აგვისტოს, როდესაც პირველი ანგელოზის უწყება ძალით აღიჭურვა (იცხო). იგი წარმოადგენს საფუძველების ჩაყრის საქმეს, როგორც ეს წარმოდგენილია 1842 წლის მაისში 1843 წლის დიაგრამის მომზადებით. იგი წარმოადგენს ტაძრის შენებას, რადგან პირველი იმედგაცრუებისას, 1844 წლის 19 აპრილს, ეს ორი კლასი განცალკევდა; და იგი წარმოადგენს მეორე განცალკევებას 1844 წლის 22 ოქტომბრის დიდ იმედგაცრუებაში.

მილერიტთა რეფორმაციული მოძრაობის ყველა სასაზღვრო ნიშანი კიროსით იყო განსახიერებულ-ტიპიფიცირებული; ამიტომ ეს სასაზღვრო ნიშნები აგრეთვე ტიპობრივად განასახიერებს ას ორმოცდაათხი ათასის მოძრაობის სასაზღვრო ნიშნებს.

მილერიტთა მოძრაობას წინ უძღოდა ის ნიშნები, რომლებიც ქრისტემ დაასახელა, როგორც მილერიტთა ისტორიის წინმსწრები ნიშნები.

„წინასწარმეტყველება არა მხოლოდ წინასწარ აუწყებს ქრისტეს მოსვლის სახესა და მიზანს, არამედ წარმოაჩენს ნიშნებსაც, რომელთა მიხედვითაც ადამიანებმა უნდა იცოდნენ, როდის არის იგი მოახლოებული. იესომ თქვა: „იქნება ნიშნები მზეში, მთვარეში და ვარსკვლავებში.“ ლუკა 21:25. „მზე დაბნელდება, და მთვარე აღარ გამოსცემს თავის ნათელს, და ზეცის ვარსკვლავები ჩამოცვივდებიან, და ცათა ძალები შეირყევიან. და მაშინ იხილავენ კაცის ძეს, მომავალს ღრუბლებში დიდი ძალითა და დიდებით.“ მარკოზი 13:24–26. გამოცხადების მხილველი ასე აღწერს იმ ნიშნებიდან პირველს, რომლებიც მეორედ მოსვლას უნდა უსწრებდეს წინ: „და იყო დიდი მიწისძვრა; და მზე გაშავდა როგორც ძაძა თმისა, და მთვარე გახდა როგორც სისხლი.“ გამოცხადება 6:12.

„ეს ნიშნები მეცხრამეტე საუკუნის დადგომამდე იქნა ხილული. ამ წინასწარმეტყველების აღსრულებად, 1755 წელს მოხდა ყველაზე საშინელი მიწისძვრა, რომელიც ოდესმე ყოფილა აღწერილი.“ *The Great Controversy*, 304.

ნიშნები, რომლებმაც მეორე მოსვლა აუწყეს, დაიწყო 1798 წლამდე მცირედ ადრე, 1755 წელს. 1798 წელი იყო სულიერი ისრაელის სულიერ ბაბილონში ტყვეობის დასასრული, რაც დას უაიტი ასწავლის, რომ წინასახედ იყო ნამდვილი ისრაელის ნამდვილი ბაბილონში ნამდვილი ტყვეობით, რომელიც დასრულდა ტყვეობის სამოცდაათი წლის ბოლოს, როცა კიროსი შევიდა ღია კარიბჭეებით, დაიპყრო ბაბილონი და მოკლა ბელშაცარი.

„დღეს ღვთის ეკლესია თავისუფალია, რათა ბოლომდე მიიყვანოს დაღუპული მოდგმის ხსნისათვის განკუთვნილი ღვთიური გეგმა. მრავალი საუკუნის განმავლობაში ღვთის ხალხი თავისი თავისუფლებების შეზღუდვას იტანდა. სახარების ქადაგება მისი სიწმინდით აკრძალული იყო, და უმკაცრესი სასჯელები თავს ატყდებოდათ მათ, ვინც გაბედავდა ადამიანთა დადგენილებების დაუმორჩილებლობას. ამის შედეგად, უფლის დიდი ზნეობრივი ვენახი თითქმის სრულიად დაუმუშავებელი დარჩა. ხალხი მოკლებული იყო ღვთის სიტყვის ნათელს. ცდომილებისა და ცრურწმენის სიბნელე ემუქრებოდა, რომ ჭეშმარიტი რელიგიის ცოდნა სრულიად აღეგავა. ღვთის ეკლესია დედამიწაზე მართლაც ტყვეობაში იყო ამ დაუნდობელი დევნის ხანგრძლივი პერიოდის განმავლობაში, ისევე როგორც ბაბილონში ტყვედყოფნის ჟამს ტყვეობაში იყვნენ ისრაელის ძენი.“ წინასწარმეტყველნი და მეფენი, 714.

სამოცდაათი წლის დასასრული ბაბილონში წინასწარმეტყველურად განასახიერებდა 1798 წელს, და არსებობდა ნიშნები, რომლებიც 1798 წელს წინ უსწრებდა და აცხადებდა, რომ ქრისტეს დაბრუნება მოახლოებული იყო.

„კიროსის ლაშქრის გამოჩენა ბაბილონის კედლების წინაშე იუდეველთათვის ნიშანი იყო იმისა, რომ მათი ტყვეობიდან დახსნა ახლოვდებოდა. კიროსის დაბადებამდე ას წელზე მეტი ხნით ადრე შთაგონებამ იგი სახელით მოიხსენია და განაპირობა ჩანაწერის გაკეთება იმ რეალური საქმის შესახებ, რომელიც მას უნდა

ადესრულებინა, რათა ბაბილონის ქალაქი მოულოდნელად აედო და ტყვეობაში მყოფთა განთავისუფლებისთვის გზა მოემზადებინა.“ წინასწარმეტყველნი და მეფენი, 551.

კიროსიც წინასახავდა იმ ნიშნებს, რომლებიც 1798 წელს უძღოდა წინ. ისტორიკოსები დარიოსისა და კიროსის მმართველობის შესახებ საკმაოდ ბუნდოვნად საუბრობენ, მაგრამ ღვთის სიტყვა ნათელია. მიდია-სპარსეთის იმპერიამ ბაბილონის იმპერია შეცვალა, და მიდია-სპარსეთის პირველი მეფე დარიოსი იყო, თუმცა სწორედ მისი ძმისწული კიროსი იყო ის მხედართმთავარი, რომელმაც ბაბილონი აიღო ბელშაცარის უკანასკნელი ნადიმის ღამეს. კიროსიცა და დარიოსიც ორივენი წინასახავენ სამოცდაათწლიანი ტყვეობის დასასრულის ჟამს, რაც წარმოადგენს აღსასრულის ჟამს 1798 წელს, და ეს ასევე წინასახავს აღსასრულის ჟამს 1989 წელს.

მოსეს ისტორიის დასასრულის ჟამი აღინიშნა აარონისა და მოსეს შობებით, რომელთაც შორის სამი წელი იყო. ეს ისტორია უმკაცრესად და უმეტესად სრულყოფილად წარმოადგენდა ქრისტეს ისტორიას, და იმ ისტორიის დასასრულის ჟამი აღინიშნა იოანეს შობით, ხოლო ექვსი თვის შემდეგ — მისი ბიძაშვილის, იესოს, შობით. დასასრულის ჟამს ორი სასაზღვრო ნიშანი აქვს, და დარიოსიცა და კიროსიცა ორივენი აღნიშნავენ სამოცდაათი წლის ტყვეობის დასასრულს, რომელიც წინასახედ წარმოადგენდა ათას ორას სამოცწლიანი ტყვეობის დასასრულს. 1798 წელს პაპის მხედისთვის მიყენებულ სასიკვდილო ჭრილობას მომდევნო წელს მოჰყვა იმ პირის სიკვდილი, რომელიც ამ მხეცზე იჯდა და მასზე მეფობდა. 1989 წელს რეიგანიცა და პირველი ბუშიც ორივენი პრეზიდენტები იყვნენ.

კიროსი აღნიშნავს ნიშნებს, რომლებიც დასასრულის დროის მოახლოებას აუწყებს, და იგი აღნიშნავს დასასრულის დროსაც. იგი აღნიშნავს ცოდნის გამრავლებას და პირველი უწყების გაძლიერებას, როდესაც ანგელოზი ჩამოდის, და იგი აღნიშნავს იმ საქმესაც, რომელიც შემდეგ საძირკვლების დადებით იწყება, ტაძრის აშენების საქმეს, და მესამე ანგელოზის მოსვლას, როდესაც აღთქმის მაცნე უეცრად მოვა თავის ტაძარში.

სპარსეთის მეფის, კიროსის, მეფობის მესამე წელს გამოცხადდა სიტყვა დანიელს, რომელსაც სახელად ეწოდებოდა ბელტეშაცარი; და ჭეშმარიტი იყო ის სიტყვა, მაგრამ დათქმული ჟამი ხანგრძლივი იყო; და მან გულისხმა-ყო ის სიტყვა და ხილვაც შეიმეცნა. იმ დღეებში მე, დანიელი, ვგლოვობდი სამ სრულ კვირას. სასურველი პური არ მიჭამია, არც ხორცი და არც ღვინო შემოსულა ჩემს პირში, და სრულიად არ მეცხო ზეთი, ვიდრე არ აღსრულდა სამი სრული კვირა. და პირველი თვის ოცდამეოთხე დღეს, როდესაც დიდი მდინარის, რომელიც არის ხიდეკელი, ნაპირზე ვიმყოფებოდი. დანიელი 10:1-4.

კიროსისა და ბელტეშაცარის სიმბოლოები ბოლო დღეებში არსებულ განსაზღვრულ წინასწარმეტყველურ ისტორიას წარმოადგენენ. ბელტეშაცარის სიმბოლო გვამცნობს, რომ წარმოდგენილი ხალხი არის ას ორმოცდაოთხი ათასი, რომლებიც აღთქმის ხალხის საბოლოო თაობას შეადგენენ. ისინი მოთავსებულნი არიან იმ წინასწარმეტყველურ ისტორიაში, რომელსაც კიროსი წარმოადგენს; ეს ისტორია აღნიშნავს იმას, რაც წინ უძღოდა 1798 წელს, 1989 წელს და 2001 წლის 11 სექტემბერს,

რადგან კიროსი ყველა ამ სასაზღვრო ნიშანს წარმოადგენს. იგი ასევე წარმოადგენს 2020 წლის 18 ივლისის იმედგაცრუებას და შეერთებულ შტატებში მალე მოსახდენ კვირის კანონს იკ. დანიელის უკანასკნელი ხილვის წინასწარმეტყველური მდებარეობის დადგენის გასაღები განისაზღვრება იმით, რაც დანიელმა იცის.

პირველ მუხლში დანიელს (ბელტეშაცარს) აქვს გაგება როგორც „საქმისა“, ისე „ხილვისაც“. „საქმე“ არის ებრაული სიტყვა „dabar“, რაც ნიშნავს „სიტყვას“, და გაბრიელი მას იყენებს ოცდახუთას ოცწლიანი („შვიდი ჟამის“) „chazon“ ხილვის აღსანიშნავად. პირველ მუხლში მოხსენიებული „ხილვა“, რომელიც დანიელს ესმის, არის ოცდასამასი წლის „mareh“ ხილვა. უკანასკნელი დღეების ღვთის აღთქმის ერს არ ესმოდა „შვიდი ჟამი“ აღსასრულის ჟამს, 1989 წელს. მათ არ ესმოდათ „შვიდი ჟამი“ 2001 წლის 11 სექტემბრის შემდეგამდე; ამიტომ დანიელი უნდა იმყოფებოდეს იმ წინასწარმეტყველური რეფორმაციის მოძრაობის დროში, რომელიც 2001 წლის 11 სექტემბრის შემდეგ კიროსით არის წარმოდგენილი, რადგან დანიელს, რომელიც საბოლოო წინასწარმეტყველურ მოძრაობას წარმოადგენს, ესმის როგორც „საქმე“, ისე „ხილვა“.

დანიელი მოხსენიებულია, როგორც ოცდაერთდღიან გლოვის პერიოდში მყოფი. გლოვის „იმ დღეებში“ დანიელმა გაიგო „საქმე“ და აგრეთვე ჰქონდა „ხილვის“ გაგება. ჭეშმარიტება, რომელსაც „საქმე“ გამოხატავდა, დანიელს გლოვის დღეებში გამოეცხადა. ღვთის ხალხი რეფორმის ხაზებში წარმოდგენილია, როგორც „მგლოვარენი“ ზუსტად შუაღამის ძახილის წინ. ეს გლოვა წარმოდგენილია მართასა და მარიამის მიერ ლაზარეს გამო გლოვით, ზუსტად დიდებით შესვლის წინ. ეს ილუსტრირებული იყო მილერიტულ ისტორიაში პირველი იმედგაცრუების შემდგომი გულდაწყვეტილობით, როგორც ეს იერემიას მიერ არის გამოხატული.

აღმოჩენილ იქნა შენი სიტყვები, და შევჴამე ისინი; და შენი სიტყვა იყო ჩემთვის ჩემი გულის სიხარული და ლხენა, რადგან შენი სახელით ვიწოდებდი მე, უფალო, ღმერთო ძალთა. არ ვმჯდარვარ დამცინავთა კრებულში და არ მილხენია; მარტო ვიჯექი შენი ხელის გამო, რადგან აღშფოთებით ამავეს. რატომ არის ჩემი ტკივილი მარადიული და ჩემი ჴრილობა განუკურნებელი, რომელიც არ ისურვებს განკურნებას? ნუთუ სრულიად მატყუარასავით იქნები ჩემთვის, და როგორც წყლები, რომლებიც შრება? იერემია 15:16–18.

იერემიამ არ „იხარა“, როგორც გამოცხადების მეთერთმეტე თავში სოდომისა და ეგვიპტის მკვიდრნი ხარობდნენ ორი მოწმის სიკვდილის გამო. „არ გახარება“ გლოვას ნიშნავს. ბელტეშაცარის გლოვა განსაზღვრავს იმ გლოვას, რომელიც ორ მოწმეთა სიკვდილთან არის დაკავშირებული. 2020 წლის 18 ივლისსა და 2020 წლის 3 ნოემბერს მიწის მხეცის ჭეშმარიტი პროტესტანტული რქისა და რესპუბლიკური რქების ეს ორი მოწმე მოიკლა სოდომისა და ეგვიპტის ქუჩებში, სადაც ჩვენი უფალიც ჯვარს აცვეს. როდესაც ჩვენი უფალი ჯვარს აცვეს, მისმა მოწაფეებმა გლოვა დაიწყეს. ეს ორი მოწმე გამოცხადების მეთერთმეტე თავში წარმოდგენილი იყო, როგორც მოსე და ელია.

ქრისტეს, როგორც მიქაელის, შესახებ წმიდა წერილში ხუთი მითითებაა: სამი — დანიელის წიგნში, ერთი — იუდას წიგნში და კიდევ ერთი — გამოცხადების წიგნში.

მეათე თავში, რომელსაც ახლა განვიხილავთ, მიქაელი ორჯერ არის მოხსენიებული — მეცამეტე და ოცდამეერთე მუხლებში, ხოლო შემდეგ კვლავ მეთორმეტე თავში, პირველ მუხლში. იგი იდენტიფიცირებულია გამოცხადების მეთორმეტე თავის მეშვიდე მუხლში. იუდას წიგნში მიქაელი წარმოჩენილია, როგორც მოსეს აღმდგინებელი, რომელიც გამოცხადების მეთერთმეტე თავში არის იმ მოწმეებს შორის ერთ-ერთი, რომელიც ქუჩაში მკვდარია.

ამიტომ შეგახსენებთ ამას, თუმცა ოდესღაც იცოდით, რომ უფალმა, რომელმაც ეგვიპტის ქვეყნიდან იხსნა ხალხი, შემდეგ გაანადგურა ისინი, რომელთაც არ ირწმუნეს. ხოლო ანგელოზები, რომელთაც თავიანთი პირვანდელი მდგომარეობა არ დაიცვეს, არამედ მიატოვეს საკუთარი სამყოფელი, საუკუნო ბორკილებში, ბნელეთის ქვეშ, შემონახულნი არიან დიდი დღის სამსჯავროსთვის. ისევე, როგორც სოდომი და გომორა და მათ ირგვლივ მდებარე ქალაქები, რომლებმაც მათსავე მსგავსად თავი მისცეს სიძვას და უცხო ხორცს გაჰყვნენ, დადგენილნი არიან მაგალითად, და იტანჯებიან საუკუნო ცეცხლის შურისგებით. ასევე ეს ბილწი მეოცნებენიც ხორცს ბილწავენ, ხელმწიფებას შეურაცხყოფენ და დიდებებს ბოროტს ამბობენ. ხოლო მიქაელ მთავარანგელოზმა, როცა ეშმაკთან პაექრობისას მოსეს სხეულის გამო ედავა, ვერ გაბედა მის წინააღმდეგ შეურაცხყოფელი მსჯავრის გამოტანა, არამედ თქვა: უფალმა გასაჯოს შენ. იუდა 5–9.

იუდას წიგნში, როგორც სოდომის, ისე ეგვიპტის კონტექსტში, რაც წარმოადგენს იმ დიდ ქალაქს, სადაც გამოცხადების მეთერთმეტე თავში მოსე და ელია მოიკვლებიან, ქრისტე, მიქაელით წარმოდგენილი, აღადგენს მოსეს სხეულს. გამოცხადების მეთერთმეტე თავში მოსე და ელია სამნახევარი სიმბოლური დღის განმავლობაში მკვდარნი იყვნენ, და ბელთეშაცარის გლოვის დღეები სრულდება, როდესაც მიქაელი ზეციდან ჩამოდის. სტრიქონი სტრიქონზე, დანიელის მეათე თავი, პირველი-მეოთხე მუხლები, მიუთითებს გლოვის იმ პერიოდზე, რომელიც სრულდება, როდესაც ორ მოწმეს მიქაელი აღადგენს.

ამ კვლევის გაგრძელებას მომდევნო სტატიაში განვაგრძობთ.

„მამამ მოსე და ელია ამოირჩია, რათა ისინი ქრისტესთან მისი მაცნენი ყოფილიყვნენ, ზეცის ნათლით ედიდებინათ იგი და მასთან მისი მომავალი აგონიის შესახებ ეურთიერთათ, რადგან ისინი ადამიანებად ცხოვრობდნენ დედამიწაზე; მათ განეცადათ ადამიანური მწუხარება და ტანჯვა და შეეძლოთ თანაზიარებოდნენ იესოს განსაცდელს მის მიწიერ ცხოვრებაში. ელია, როგორც ისრაელის წინასწარმეტყველი, ქრისტეს წარმოადგენდა, და მისი მსახურება გარკვეულწილად მაცხოვრისას ჰგავდა. ხოლო მოსე, როგორც ისრაელის წინამძღოლი, ქრისტეს ადგილზე იდგა, მასთან ურთიერთობდა და მის მითითებებს მისდევდა; ამიტომ ეს ორი, ღვთის ტახტის ირგვლივ შეკრებილ მთელ მხედრობას შორის, ყველაზე მეტად იყვნენ შესაფერისნი ღვთის მისთვის მსახურებად.“

„როცა მოსემ, ისრაელის ძეთა ურწმუნოებით განრისხებულმა, მრისხანებით დაჰკრა კლდეს და მისცა მათ წყალი, რომლისთვისაც ღაღადებდნენ, მან დიდება საკუთარ

თავს მიაკუთვნა; რადგან მისი გონება იმდენად იყო მოცული ისრაელის უმადურობითა და ურჩობით, რომ ვერ მიაგო პატივი ღმერთს და ვერ ადიდა მისი სახელი იმ მოქმედების აღსრულებისას, რომლის გაკეთებაც მან უბრძანა. ყოვლადმღიერის განზრახვა იყო, ხშირად მოექცია ისრაელის ძენი შევიწროებულ მდგომარეობაში და შემდეგ, მათი დიდი საჭიროების ჟამს, თავისი ძალით ეხსნა ისინი, რათა მათ ეცნოთ მისი განსაკუთრებული მზრუნველობა მათდამი და განედიდებინათ მისი სახელი. მაგრამ მოსემ, თავისი გულის ბუნებრივ იმპულსებს რომ დაემორჩილა, საკუთარ თავს მიითვისა პატივი, რომელიც ღმერთს ეკუთვნოდა, სატანის ძალაუფლების ქვეშ მოექცა და აღთქმულ ქვეყანაში შესვლა აეკრძალა. მოსე მტკიცედ რომ მდგარიყო, უფალი მას აღთქმულ ქვეყანაში შეიყვანდა და შემდეგ ზეცად აღიყვანდა ისე, რომ სიკვდილს არ იხილავდა.“

როგორც იყო, მოსემ გაიარა სიკვდილი, მაგრამ ღვთის ძე ზეციდან ჩამოვიდა და აღადგინა იგი, ვიდრე მისი სხეული ხრწნილებას იხილავდა. თუმცა სატანა მიხეილს ედავებოდა მოსეს სხეულის გამო და მას თავის კანონიერ ნადავლად მიიჩნევდა, მან ვერ სძლია ღვთის ძეს; და მოსე, აღდგენილი და განდიდებული სხეულით, იქნა აყვანილი ზეცის კარიბჭეთა ეზოებში და ახლა ის იყო იმ პატივდებულ ორთაგან ერთი, რომელნიც მამის მიერ იყვნენ დანიშნულნი, რათა მისი ძის მსახურებაში მდგარიყვნენ.

„იმით, რომ თავს ნებას აძლევდნენ ასე სრულად დაძლეულიყვნენ ძილით, მოწაფეებმა დაკარგეს ზეციერ მაცნეებსა და განდიდებულ გამომსყიდველს შორის გამართული საუბარი. მაგრამ როდესაც ისინი უეცრად იღვიძებენ ღრმა ძილისაგან და მათ წინაშე აღმართულ დიად ხილვას ჭკრეტენ, აღტაცებითა და მოწიწებით ივსებიან. როდესაც თავიანთი საყვარელი მოძღვრის ბრწყინვალე სახეს შეჰყურებენ, იძულებულნი არიან თვალები ხელებით დაიფარონ, რადგან სხვაგვარად ვერ ძალუძთ დაითმინონ ის გამოუთქმელი დიდება, რომელიც მის არსებას მოსავს და მზის სხივთა მსგავს ნათლის სხივებს აფრქვევს. მცირე ხნით მოწაფეები ხედავენ თავიანთ უფალს, მათ თვალწინ განდიდებულსა და ამაღლებულს, და პატივდებულს იმ ბრწყინვალე არსებათა მიერ, რომელთაც ისინი ღმერთის რჩეულებად ცნობენ.“ წინასწარმეტყველების სული, ტომი 2, 329, 330.